

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozen X
státní příslušník Tuniské republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem-centrum, Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

za účasti: **nezl. A. M.**, narozena X
státní občanka České republiky
bytem X

zastoupena opatrovníkem Magistrátem města Kladna
sídlem náměstí starosty Pavla 44, Kladno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 19. 8. 2024, č. j. OAM-16712-30/TP-2023,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 173/2023 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h tohoto zákona, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a rozporné se základními principy, právními předpisy, mezinárodními dokumenty a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“).
3. Žalobce žije ve společné domácnosti s družkou A. B., občankou ČR, s níž vychovává jejich dítě staré necelý 1 rok. Na území ČR žije nezletilá dcera žalobce (osoba zúčastněná na řízení), s níž má žalobce pěkný vztah, podílí se na její výživě i výchově a pravidelně se s ní stýká. Není tedy pochyb, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU a má na území ČR velmi silné rodinné i sociální vazby. Žalobce pracuje a podílí se na výživě dvou nezletilých dětí a aktuálně také družky, která je na mateřské dovolené. Trestná činnost, za níž byl odsouzen (týrání osoby žijící ve společné domácnosti) se týkala výlučně soužití s jeho bývalou manželkou V. M. Jinak se žalobce žádného protiprávního jednání nedopustil a svého chování vůči bývalé manželce lituje.
4. Tuto trestnou činnost nelze automaticky označit za *závažné* narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nestačí totiž, že se žalobce dopustil trestné činnosti, a tím narušil veřejný pořádek. Je nutné zkoumat závažnost tohoto jednání, jeho charakter a aktuálnost a zda vzhledem k uplynutí času a informacím, které správní orgány o chování účastníka řízení v tomto období shromáždily, představuje účastník řízení i v současnosti aktuální, dostatečně závažné a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, i nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, nelze aktuálnost a důvodnost nebezpečí dovozovat jen z toho, že účastník řízení v minulosti spáchal trestný čin. Ze správního spisu i z výše uloženého trestu vyplývá, že v případě žalobce nešlo o mimořádně závažné protiprávní jednání. Žalobce je od svého odsouzení bezúhonný, žije již téměř 2 roky spořádaný rodinný život se svou družkou a jejich společným potomkem. Vůči družce se nechová agresivně a je dobrým a zodpovědným rodičem svých dětí. Protiprávní jednání žalobce nikdy nesměřovalo vůči jiným osobám než jeho bývalé manželce a bylo důsledkem jejich upadajícího vztahu a jiného kulturního prostředí. Od svého odsouzení se žalobce vůči bývalé manželce již nijak neprovinil, uhradil jí vzniklou újmu a vyhýbá se jakýmkoliv dalším konfliktům s ní. Ničím jiným přitom společnosti či veřejnému pořádku nehrozí. Ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců směřuje do budoucna. Závěr žalovaného se ale neopírá o konkrétní chování žalobce. Žalovaný jen uvedl, že žalobce byl odsouzen za trestný čin a že závažné narušení

veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení v budoucnu je třeba spatřovat především v charakteru spáchané trestné činnosti. Takové odůvodnění není dostatečné ani přezkoumatelné, protože neobsahuje konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že žalobce je hrozbou veřejnému pořádku do budoucna, a to takovou, že tato hrozba převažuje nad zájmem na ochraně jeho rodinného a soukromého života, jakož i života jeho rodiny, včetně dvou nezletilých dětí, které mají právo na osobní péči a styk se svým otcem. Napadené rozhodnutí není postaveno na individuálním posouzení chování žalobce. Naopak, jde o typický příklad generální prevence, kterou čl. 27 odst. 2 alinea druhá směrnice 2004/38/ES

zapovídá. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu s touto směrnicí. Směrnice požaduje, aby správní orgány vždy zvažovaly okolnosti rodinného a soukromého života dotčených cizinců a jejich životní situaci. Je tedy nezbytné posoudit i otázku přiměřenosti rozhodnutí.

5. Žalobce má se svou „manželkou“ harmonický vztah. Hodlají nadále trvale žít na území ČR. Obě nezletilé děti žalobce milují a potřebují jeho blízkost, péči a lásku, kterou jim může dát pouze za své osobní přítomnosti na území ČR. Setrvání žalobce na území ČR je v nejlepším zájmu jeho nezletilých dětí, který je chráněn ústavními předpisy a Úmluvou o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). Žalovaný nejlepší zájem nezletilých dětí posuzoval, aniž zjistil skutečný stav věci. Týká-li se rozhodnutí dítěte, je třeba zhodnotit jeho dopady na dítě, což se musí odrazit v odůvodnění. Cílem konceptu nejlepšího zájmu dítěte je zajistit plné a účinné požívání všech práv zakotvených v Úmluvě o právech dítěte a celostní rozvoj dítěte. Nejlepší zájem dítěte musí být vždy posuzován v kontextu života rodiny. Jakékoliv oddělení dítěte od rodičů je krajním řešením, které musí být odůvodněno nejlepším zájmem dítěte. I dítě oddělené od rodičů má právo na udržování osobního vztahu prostřednictvím přímého kontaktu. Žalovaný nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce vůbec neposuzoval. Dopady do rodinného a soukromého života žalobce a jeho blízkých (dětí a družky) posoudil povrchně a jen tak, aby podpořil závěr, že rozhodnutí je přiměřené. Konstatoval, že rodina se může odstěhovat se žalobcem do Tuniska, nebo ho tam navštěvovat. Naprosto opomněl, že jde o nezletilé občany ČR a že starší dcera žije s bývalou manželkou žalobce, která by rozhodně dceru do Tuniska nepustila a na návštěvy nejzdila. Návštěvy otce nemohou pro děti ve věku 3 roků a 6 měsíců nahradit péči otce a tvorbu jejich vztahu, které jsou nezbytné pro harmonický vývoj dětí. Napadené rozhodnutí tedy nestojí na spolehlivě a dostatečně zjištěném stavu věci a je nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „EÚLP“), Úmluvou o právech dítěte a § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Účelem směrnice 2004/38/ES je usnadnit výkon práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, které občanům přiznává Smlouva, a proto je třeba jej zaručit také jejich rodinným příslušníkům. Ustanovení směrnice nelze vykládat restriktivně a nesmějí být v zbavena svého užitečného účinku. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 25. 7. 2008, *Metock*, C-127/08, vyložil čl. 3 odst. 1 směrnice tak, že „na státního příslušníka třetí země, který je manželem nebo manželkou občana EU pobývajícího v členském státě, jehož není státním občanem, jenž tohoto občana EU doprovází nebo následuje, se vztahují ustanovení uvedené směrnice bez ohledu na místo a datum uzavření jejich manželství, jakož i způsob, jakým tento státní příslušník třetí země vstoupil na území členského státu EU“.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný zrekapituloval podstatné skutečnosti plynoucí z odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2024, č. j. 9 To 21/20024-462, který nabyl právní moci dne 28. 2. 2024. Jednání žalobce žalovaný vyhodnotil jako závažné narušení veřejného pořádku. Dopad rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu je přitom výrazně méně intenzivní než dopad správního vyhoštění cizince nebo neudělení povolení k přechodnému pobytu. Trvalý pobyt je nejvyšším pobytovým oprávněním, a proto je třeba hodnotit jednání žalobce narušující veřejný pořádek přísněji, než žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebo v řízení o správním vyhoštění. Žalobci byla stanovena zkušební doba do 28. 8. 2028. Do jejího skončení lze hovořit o tom, že žalobce nadále představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobci bylo také uloženo, aby se po tu dobu zdržel styku s bývalou manželkou. Trestní soud v rozsudku žalobce důrazně varoval, aby se vyvaroval nevhodného či protiprávního jednání vůči bývalé manželce. Žalovaný proto musí žalobce do doby skončení zkušební doby považovat za osobu, která představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Napadeným rozhodnutím žalobci není odnímáno pobytové oprávnění, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění. Žalobce není povinen vycestovat z ČR, a tak o dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nelze hovořit. Žalobce v současnosti pobývá na území ČR na základě přechodného pobytu. Jakmile bude odsouzení zahlazeno, může požádat o další oprávnění k pobytu.
8. K argumentaci žalobce ohledně aplikace § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 směrnice 2004/38/ES žalovaný uvedl, že je rozdíl, pokud se rodinný příslušník občana EU dopustí neúmyslného a úmyslného trestného činu, přečinu nebo zločinu nebo pokud trestnou činnost páchá opakovaně. Trestný čin žalobce spočíval v dlouhodobém, pravidelně se opakujícím týrání bývalé manželky. Podle žalovaného tak osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Podmínka aktuálnosti je odůvodněna rozsahem zkušební doby a omezením spočívajícím ve zdržení se kontaktu s bývalou manželkou. Nejde navíc o bagatelní trestný čin. Napadené rozhodnutí není postaveno jen na faktu odsouzení žalobce, ale na celkovém zhodnocení jeho osobnosti a na specifikách spáchaných trestných činů (zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí a přečinu vydírání). K tvrzení žalobce, že od spáchaní trestných činů uplynula dostatečně dlouhá doba, žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS.
9. K namítanému dopadu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný poznamenal, že žalobce nyní žije v ČR s družkou, nikoliv s manželkou. Starší dcera je podle rozsudku Okresního soudu v Kladně v péči matky a žalobce je oprávněn se s ní stýkat v rozsahu 2 hodin dvakrát týdně. Zákon o pobytu cizinců v případě zamítnutí žádosti z důvodu podle § 87k odst. 1 písm. a) nevyžaduje hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný nicméně s ohledem na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce hodnotil. V tomto ohledu je rozdíl, zda dochází k odnětí pobytového oprávnění, anebo zda cizinec o jeho vydání teprve žádá. Podle rozsudku NSS ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, nejsou dopady rozhodnutí, kterým se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní jako v případě zrušení pobytového oprávnění. Dospěli-li tudíž správní orgány k závěru, že cizinec nesplňuje hmotněprávní podmínky pro udělení pobytového oprávnění, nelze takové pobytové oprávnění v zásadě přiznat pouze z důvodu posouzení dopadu takového negativního rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů

daného cizince. Bylo tedy především na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti stran svého soukromého a rodinného života. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a odstranění vad žádosti neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný tak musel vycházet z informací, které zná ze své úřední činnosti. Žalovanému je známo, že družka žalobce i jeho dvě děti pobývají na území ČR a jsou občany ČR. Žalobce zde pobývá a pracuje na základě přechodného pobytu. Není tedy nucen opustit území, pouze mu nebude uděleno nejvyšší pobytové oprávnění. Napadené rozhodnutí je tedy i s ohledem na závažnost trestné činnosti přiměřené.

10. K argumentaci nejlepším zájmem dítěte žalovaný uvedl, že žalobce mohl uvést bližší informace o svém vztahu k nezletilým dětem a případně například potřebu zvláštní péče. Napadené rozhodnutí má na žalobcovy nezletilé děti zprostředkovaný dopad, a proto je zde zájem dítěte sice zásadním kritériem, ale nikoliv rozhodujícím. Nad ním může převážet jiný důležitý konkurující zájem (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). Článek 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte nepožaduje, aby žalovaný zjišťoval nejlepší zájem dítěte, jak uvádí žalobce, nýbrž stanoví, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. S ohledem na pasivitu žalobce byl žalovaný odkázán na předpoklad, že v nejlepším zájmu nezletilých dětí je soužití s matkou a otcem. Jelikož žalobce může získat jiné pobytové oprávnění, bude zajištěno, že nezletilé děti budou žít s oběma rodiči. Podle rozsudku NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, je omezení, které pro poměry nezletilých dětí plyne z rozhodnutí neudělit stěžovateli dlouhodobý pobyt (nemožnost osobního styku a péče o děti na území ČR ze strany stěžovatele), přiměřeným důsledkem posouzení jednání samotného stěžovatele a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem. Nad uvedeným zájmem nezletilých dětí a zájmem žalobce na zachování rodinného života převáží zájem ČR na zamezení narušení veřejného pořádku.
11. Žalovaný se tedy v rámci možností s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vyrovnal. Vzal v úvahu jeho rodinné vazby (družku a dvě nezletilé děti na území) a dopad posoudil v rámci informací, které měl. Jednání žalobce je natolik závažné, že za daných okolností nemůže převážet nejlepší zájem nezletilých dětí nad zájmem na zamezení narušení veřejného pořádku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Žalobce podal dne 24. 7. 2023 žádost o povolení k trvalému pobytu občana třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana EU. V žádosti uvedl, že má dceru (osoba zúčastněná na řízení) a že na území ČR aktuálně žije s družkou A. B., občankou ČR.
13. Součástí správního spisu je dále vyjádření družky ze dne 24. 7. 2023, v němž uvádí, že má se žalobcem vážný partnerský vztah, žijí ve společné domácnosti a plánují společnou budoucnost a sňatek. Aktuálně je ve 3. měsíci těhotenství. Otcem dítěte je žalobce.
14. Správní spis dále obsahuje:
- předkládací zprávu k vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka žalobci, neboť žalobce uzavřel manželství s občankou ČR a narodila se jim dcera;
 - usnesení ze dne 21. 8. 2022 o zahájení trestního stíhání žalobce pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí a přečin vydírání, kterého se dopustil vůči bývalé manželce;
 - záznam o podání vysvětlení ze dne 13. 9. 2022, v němž bývalá manželka u žalovaného popisuje seznámení a soužití se žalobcem;

- kopii první strany usnesení Okresního soudu v Kladně, jímž soud nařizuje předběžné opatření, kterým žalobci ukládá povinnost dočasně opustit společný byt jeho a bývalé manželky, držet se vstupu do tohoto bytu a jeho okolí v rozsahu 100 m a zdržet se setkávání s bývalou manželkou a navazování kontaktu s ní;
- kopie podnětů bývalé manželky na ukončení žalobcova přechodného pobytu, v nichž mimo jiné uvádí, že žalobce s ní sňatek uzavřel účelově;
- úřední záznam žalovaného ze dne 14. 9. 2022 k podnětu bývalé manželky, v němž se uvádí, že žalovaný neshledal důvod k zahájení řízení o ukončení přechodného pobytu žalobce;
- úřední záznam žalovaného ze dne 19. 5. 2023, podle něhož neshledal důvod k ukončení přechodného pobytu žalobce ani po obdržení rozsudku o rozvodu manželství žalobce a jeho bývalé manželky;
- kopie rozsudků Okresního soudu v Kladně a Krajského soudu v Praze, z nichž plyne, že osoba zúčastněná na řízení je v péči matky a žalobce je oprávněn se s ní stykat dvakrát týdně dvě hodiny;
- výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, z něhož plyne, že žalobce pobývá v ČR od 18. 10. 2021 na základě povolení k přechodnému pobytu.

15. Žalovaný opatřením ze dne 5. 10. 2023 vyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Žalobce poté předložil fotografie dokládající rodinný život s družkou a dcerou, další vyjádření družky ze dne 27. 10. 2023 obdobného znění jako to předchozí (s tím rozdílem, že družka byla již v 6. měsíci těhotenství), potvrzení o platbách výživného pro dceru, kopii těhotenského průkazu družky, výše uvedený rozsudek krajského soudu o úpravě styku s dcerou a potvrzení o společné dovolené s družkou v jižních Čechách.

16. Správní spis dále obsahuje rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 19. 10. 2023, č. j. 6 T 86/2023-380, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu týrání osoby žijící

ve společném obydlí, a rodný list syna žalobce a družky, A. M., narozeného dne X.

17. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2024, č. j. 9 To 21/2024-462, Krajský soud v Praze zrušil rozsudek Okresního soudu v Kladně č. j. 6 T 86/2023-380 a shledal žalobce vinným, že „nejméně v době od srpna roku 2021 do 25. 2. 2022 v X, ve společném bydlíšti ve X ulici, psychicky a fyzicky týral svou manželku V. M., narozenou X, a to tak, že ji opakovaně hrubě urážel vulgárními výrazy, verbálně ji ponižoval a vyjadřoval k ní odpor a nenávisť, opakovaně ji bil otevřenou dlaní do zadní části hlavy a obličeje, házel po ní různé předměty, přičemž minimálně v jednom případě ji zasáhl mobilním telefonem do oblasti stehna a tím jí způsobil hematom, dále po poškození ve stejném období požadoval navrácení různých peněžních částek, které poškozené poskytl na chod jejich společné domácnosti, a to za užití nekonkrétních osobních i telefonických výhružek, dále ve stejném období vyhrožoval poškozené tím, že pokud jí něco udělá nebo zabije, tak dá dceru do babyboxu a dále dne 06.09.2021 v 00:25 hodin prostřednictvím konverzace na sociální síti vyhrožoval poškozené rozbitím obličeje, pokud mu bude psát, přičemž u poškozené se v důsledku dlouhodobého zlého zacházení rozvinula posttraumatická stresová porucha, která ji omezovala v obvyklém způsobu života po dobu delší než 6 týdnů zejména nepříjemným subjektivním prožitkem deprese, tenze, katatymním myšlením centrováním na týrání ze strany manžela, poruchami spánku s nepříjemnými sny, flashbaky, strachem ze svého manžela s anticipační tenzí ze setkání s ním a event. dalšího napadání z jeho strany, senzitivní

vztahovačností, strachem vycházet osamocená ven, sociálním stažením, strachem navázat nový partnerský vztah, emoční nestabilitou s plačtivostí, opuštěním aktivit běžných před týráním ze strany manžela a zvýšeným strachem o dceru“, tedy jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví, a čin páchal po delší dobu, jednak jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco opominul, čímž spáchal jednak zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jednak přečin vydírání dle § 175 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Žalobci bylo uloženo přiměřené omezení, aby se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení zdržel jakéhokoliv kontaktu s bývalou manželkou, vyjma rodičovského styku s nezletilou dcerou. Žalobci byla uložena povinnost nahradit bývalé manželce, náhradu nemajetkové újmy sestávající z náhrady duševních útrap ve výši 100 000 Kč. Rozsudek nabyl právní moci dne 28. 2. 2024. Odsouzení žalobce vyplývá také z opisu a výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 6. 5. 2024, které jsou založeny ve spise.

18. Žalobce se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že je „manželem“ A. B. a otcem dvou nezletilých občanů ČR. Ve vztahu k odsouzení uvedl, že jde o odsouzení podmíněčné a nelze jej podřadit pod pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Žádné jiné skutečnosti, které by mohly vést k zamítnutí žádosti, nebyly zjištěny. Zjištěný skutkový stav je jinak dostačující k tomu, aby bylo jeho žádosti vyhověno. Zamítnutím žádosti by bylo zjevně porušeno jeho právo na soukromý život garantované Listinou základních práv a svobod, čl. 8 EÚLP a směrnice 2004/38/ES.
19. **Napadeným rozhodnutím** žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění shrnul obsah správního spisu, včetně trestních rozsudků, zejména převzal odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Kladně do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že spáchání trestného činu je nepochybně závažným narušením veřejného pořádku podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. „Veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ jsou neurčité právní pojmy. Podle judikatury „veřejný pořádek“ v obecné rovině zahrnuje základní normy považované za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Odkázal na konkrétní rozsudky, které se zabývaly výkladem těchto pojmů, a na čl. 27 směrnice 2004/38/ES. Z rozsudku Krajského soudu v Praze a výpisu z evidence rejstříku trestů plyne, že žalobci byla stanovena zkušební doba do 28. 8. 2028. Žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, protože se dopustil úmyslného trestného činu, za který byl podmíněně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Závažnost narušení veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení v budoucnu spočívá zejména v charakteru spáchané trestné činnosti. Nevydání povolení k trvalému pobytu cizinci, který byl odsouzen za trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí je prokazatelně odůvodněno ochranou veřejného pořádku.
20. Žalovaný dále posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který poměřoval s nebezpečím, které žalobce pro veřejný pořádek představuje. Konstatoval, že žalobci není odnímáno pobytové oprávnění, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění. V důsledku napadeného rozhodnutí tedy není povinen vycestovat z ČR. O dopadu do soukromého a rodinného života tak nelze hovořit. Žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu. Pokud pobyt účastníka řízení na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, odůvodňuje veřejný zájem

na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují, i případný zásah do soukromého a rodinného života cizince. K rodinnému životu žalobce žalovaný poznamenal, že žalobce s nezletilou dcerou nežije. Dcera je v péči matky a žalobce se s ní může vídat ve středu a v neděli od 15:00 do 17:00 hod.

21. Žalovaný pokračoval, že družka i děti žalobce jsou občany ČR, a proto „lze považovat skutečnost, že již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití družkou a dvěma dětmi (v době vydání rozhodnutí ve věku 3 roky a 6 měsíců) za zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život“. Nutnost přestěhování celé rodiny do žalobcovy země původu představuje v celku intenzivní zásah do jeho rodinného života, nezabývá ho to však možností vést společný rodinný život. S ohledem na závažnost žalobcovy jednání je tento zásah přiměřený. Žalobce v ČR pobývá od roku 2021, jeho vazby na zemi původu tedy nejsou zpřetrhány. Žalobce může pracovat i v zemi původu. Nic z uvedeného se však žalobce netýká, protože v ČR pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu a není nucen ČR opustit. V reakci na vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaný dodal, že rodina žalobce není závislá na jeho pobytovém oprávnění a že neexistuje nárok cizince na pobyt v ČR. Žalovanému nejsou známy žádné jiné okolnosti, které by měly za následek nepřiměřenost rozhodnutí, jako nepříznivý zdravotní stav žalobce či vlastnictví majetku v ČR.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení se k výzvě soudu nevyjádřili, a tak má soud za to, že s takovým postupem souhlasí (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími proti závěru správních orgánů o naplnění podmínky § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. Žalobce zdůrazňuje, že nestačí pouhá skutečnost, že se dopustil trestné činnosti a tím narušil veřejný pořádek, ale je třeba zkoumat závažnost a charakter tohoto jednání a aktuálnost nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek do budoucna. Tu nelze dovozovat jen z toho, že v minulosti spáchal trestný čin. Těmto požadavkům podle něj napadené rozhodnutí nevyhovuje. Odůvodnění tím, že žalobce byl odsouzen za trestný čin a že závažné narušení veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení v budoucnu spočívá v charakteru spáchané trestné činnosti, není dostatečné ani přezkoumatelné, protože neobsahuje konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že žalobce je hrozbou veřejnému pořádku do budoucna. Žalovaný nehodnotil chování žalobce.
25. K samotným trestným činům, za něž byl odsouzen, žalobce uvedl, že se vztahovaly výlučně k soužití s bývalou manželkou a byly důsledkem jejich upadajícího vztahu a jiného kulturního prostředí. Nešlo přitom o mimořádně závažné protiprávní jednání. Od svého odsouzení je bezúhonný, žije spořádaný rodinný život s novou družkou a jejich společným potomkem. Vůči současné partnerce se nechová agresivně a je dobrým a zodpovědným rodičem svých dětí. Od svého odsouzení se již nijak vůči bývalé manželce neprovinil, uhradil

jí vzniklou újmu a vyhýbá se jakýmkoliv dalším konfliktům s ní. Svého chování vůči bývalé manželce lituje.

26. Podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
27. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
28. Žalobce má pravdu, že § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat ve světle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, a to přesto, že v posuzované věci je žalobce rodinným příslušníkem občanů ČR, kteří svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívají. Zákonodárce totiž i tyto osoby zahrnul pod pojem rodinného příslušníka občana Evropské unie (srov. § 15a zákona o pobytu cizinců), a tak je třeba tento pojem vykládat ve všech případech jednotně (srov. obdobně rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, nebo ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40).
29. Z judikatury Soudního dvora EU plyne, že opatření odůvodněná důvody veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje *aktuální* skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve spojených věcech *K. a H. F.*, C-331/16 a C-366/16). Aby tedy mohlo ministerstvo cizinci neudělit povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, musí shledat, že jeho osobní chování *aktuálně* představuje *skutečnou* a *dostatečně závažnou* hrozbu pro veřejný pořádek. Zamítnutí žádosti nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že cizinec byl odsouzen pro trestný čin. Vždy je třeba přihlídnout k závažnosti a povaze spáchaného trestného činu, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod. (srov. rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2020, *UQ a SI*, C-503/19 a C-592/19, nebo rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 13. 9. 2024, č. j. 5 Azs 133/2024-45, se NSS ve vztahu k totožně formulovanému § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců shrnul, že toto ustanovení „*má výhradně preventivní, a nikoli sankční povahu. Předchozí protiprávní jednání žadatele samo o sobě ještě nepostačuje k tomu, aby byla žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle tohoto ustanovení zamítnuta. Někdejší trestná činnost ovšem v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pouze s tím se však žalovaný při posuzování uvedeného rizika spokojit nemůže. Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva“ (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 25). Žalovaný musí zvažovat mj. závažnost a povahu*

spáchaného trestného činu, jakož i další individuální aspekty daného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, nebo jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (srov. již zmíněné rozsudky NSS č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31, a č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 23).“ Totéž plyne také ze žalobcem citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20.

30. Výkladem výhrady veřejného pořádku se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Podle rozšířeného senátu nelze ke všem ustanovením, která se zmiňují o veřejném pořádku, přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu.
31. Na tyto závěry navázal rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb., který se zabýval výhradou veřejného pořádku v kontextu trvalého pobytu. Dospěl přitom k závěru, že opatření přijatá na základě výhrady veřejného pořádku mají odlišnou intenzitu: *„Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu vyslovené ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona.“*
32. S ohledem na to, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry cizince s povoleným pobytem, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita (závažnost) takového jednání. Oproti správnímu vyhoštění je třeba také aktuálnost ohrožení veřejného pořádku vykládat odlišně. NSS dále poznamenal, že *„povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o ‚nejvyšší‘ pobytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamena, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé.“* V rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, NSS uvedl, že *„umožnění cizinci*

pobývat na území ČR trvale a začlenit se tak na neomezenou dobu do tuzemské společnosti předpokládá značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si jejích hodnot, institucí a principů uspořádání. Zvláště by cizinec pobývajícím v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. V tomto směru jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody.“ (obdobně srov. také rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44).

33. S ohledem na uvedené lze dát žalobci za pravdu, že závěr žalovaného o tom, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek se musí opírat o zjištění, že tento představuje *aktuální* nebezpečí pro veřejný pořádek, což je třeba posoudit podle *individuálních* okolností a chování daného cizince v každém jednotlivém případě. Stupeň vyžadované závažnosti a aktuálnosti nebezpečí, které daný cizinec představuje, se však bude v jednotlivých případech lišit podle toho, zda je v daném správním řízení rozhodováno o správním vyhoštění,

vydání povolení k přechodnému pobytu, anebo právě povolení k trvalému pobytu. Zatímco v případě správního vyhoštění bude typicky třeba, aby cizinec představoval velmi aktuální a velmi závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, postačí naproti tomu pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu relativně nižší závažnost a aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Touto optikou soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.

34. Žalobci lze dát za pravdu, že pasáž odůvodnění, na kterou v žalobě poukazuje (jeden odstavec na straně 16 napadeného rozhodnutí) je sama o sobě velmi obecná a na hraně přezkoumatelnosti. Soud však se žalobcem nesouhlasí, že je nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Odstavec, na který žalobce poukazuje a v němž žalovaný obecnými slovy formuluje závěr, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek a s ohledem na charakter trestné činnosti žalobce i nadále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze vytrhávat z kontextu celého odůvodnění.

35. Ačkoliv žalovaný v tomto odstavci již neuvádí konkrétní skutkové okolnosti, z nichž dovozuje, že závažnost trestné činnosti, za niž byl žalobce odsouzen, zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí výroky obou trestních rozsudků (srov. bod 17 tohoto rozsudku, kde je uveden výrok rozsudku odvolacího trestního soudu), v nichž je jednání žalobce, o jehož závažnosti soud shodně se žalovaným nemá pochyb, jasně popsáno. Jednání žalobce, které trvalo několik měsíců, zahrnovalo mimo jiné výhrůžky, hrubé urážky, verbální ponižování a bití bývalé manželky. Z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Kladně převzatého do napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že jednání žalobce mělo velice závažné dopady do života jeho bývalé manželky, u níž se v důsledku toho mimo jiné rozvinula posttraumatická stresová porucha. Z napadeného rozhodnutí je tedy naprosto zřejmé, co žalovaný myslel charakterem žalobcovy trestné činnosti.

36. V této souvislosti lze zmínit rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2024, č. j. 7 Azs 303/2023-26, v němž NSS uvedl, že spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí „*ukazuje na nedostatečné přijetí hodnot a pravidel společnosti, které má být stěžovatel trvale pobývajícím na*

území ČR součástí. Projevil tedy zásadní nedostatek hodnotové koeze vzhledem k základním společenským hodnotám a s nimi souvisejícím právům a oprávněným zájmům. Jednalo se přitom o takové hodnoty, které jsou považovány v demokratické společnosti za nejdůležitější, tedy zdraví, lidská důstojnost a osobní svoboda.“

37. Žalobce v žalobě ve vztahu k aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek uvádí, že jeho trestná činnost se vztahovala výlučně k soužití s bývalou manželkou, ale od svého odsouzení je bezúhonný, žije spořádaný rodinný život s družkou a jejich společným potomkem a vůči bývalé manželce se již nijak neprovinil a vyhýbá se konfliktům s ní.
38. K takovému chování je však žalobce bezpochyby motivován trváním zkušební doby podmíněně odloženého trestu odnětí svobody a omezením uloženým trestním soudem, které mu po tu dobu přikazuje zdržet se jakéhokoliv kontaktu s bývalou manželkou, vyjma rodičovského styku s dcerou. Trestní soud žalobce v této souvislosti důrazně varoval, aby se zdržel jakéhokoliv nevhodného nebo protiprávního jednání vůči bývalé manželce.
39. Za těchto okolností soud nemá za to, že by tvrzené řádné chování žalobce v době po jeho odsouzení mohlo zpochybnit závěr žalovaného, že osobní chování žalobce stále (tj. *aktuálně*) představuje *skutečnou a dostatečně závažnou* hrozbu pro veřejný pořádek. Pokud jde o aktuálnost hrozby, přihlédl soud také k tomu, že žalovaný rozhodoval necelého půl roku poté, co byl žalobce pravomocně odsouzen, přičemž zkušební doba mu byla stanovena v délce čtyř let (tj. do 28. 2. 2028).
40. S ohledem na skutečnosti popsané v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto ob stojí závěr žalovaného, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Námitky jsou nedůvodné.
41. Soud se dále zabýval argumentací žalobce ve vztahu k přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život a nejlepšímu zájmu dítěte. Žalobce žalovanému vytýká, že dopady do rodinného a soukromého života žalobce a jeho blízkých (dětí a družky) posoudil povrchně, respektive je neposoudil vůbec. Žalovaný podle něj nezjistil skutečný stav věci tak, aby mohl posoudit nejlepší zájem žalobcových nezletilých dětí. Nesouhlasí s tím, že družka a děti se mohou přestěhovat do jeho země původu, nebo ho tam navštěvovat. Dále tvrdí, že jeho setrvání na území ČR je v nejlepším zájmu obou jeho nezletilých dětí, které ho milují a potřebují jeho blízkost, péči a lásku.
42. Ani tyto námitky nejsou důvodné. Žalobní argumentace vychází z toho, že žalobci bude v důsledku napadeného rozhodnutí znemožněno vést rodinný život s družkou a jejich synem a stýkat se s dcerou. To se však podle soudu nezakládá na pravdě. Jak žalovaný správně uvedl v napadeném rozhodnutí i vyjádření k žalobě a jak plyne ze správního spisu, pobývá žalobce na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu. Na tom napadené rozhodnutí nic nemění. Napadené rozhodnutí znamená pouze to, že žalobce nezískal jiný (tzv. „nejvyšší“) pobytový titul. Rozhodně však není nucen vycestovat z ČR, a tak nehrozí, že bude oddělen od své rodiny či nezletilých dětí. Žalobní námitky se tak mívají s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí a skutkovými okolnostmi případu.
43. Jak totiž vyplývá z výše citovaného rozsudku NSS č. j. 1 As 175/2012-34, v případě neudělení trvalého pobytu cizinci s nadále platným pobytovým oprávněním je cizinci pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince pobývajícího na území v rámci trvalého pobytu. Následkem napadeného rozhodnutí tak není v projednávané věci povinnost žalobce opustit území, nýbrž pouze „nezvýšení“ rozsahu práv spojené se změnou

z přechodného pobytu na trvalý. Pouze v tomto rozsahu tak lze posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí a nejlepší zájem dětí žalobce. Tímto směrem však žalobní body nemíří. Proto soud na tomto místě pouze v obecné rovině uvádí, že s ohledem na důvody, pro které podle žalovaného důvodně hrozí ze strany žalobce narušení veřejného pořádku závažným způsobem, za skutkových okolností projednávané věci nelze na neudělení trvalého pobytu při současném zachování přechodného pobytu vidět ničeho nepřiměřeného.

44. Je sice pravda, že žalovaný na str. 17 až 18 napadeného rozhodnutí bez zřejmého důvodu, posuzoval také přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, jako by žalobce skutečně byl nucen k návratu do země původu. Právě zde zmínil možnost přestěhování rodiny či návštěv v zemi původu, kterou žalobce v žalobě napadá. S ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci je třeba tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za vyslovenou jen „*obiter dictum*“, nadto zcela zjevně mimoběžně. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval námitkami směřujícími proti této části odůvodnění, neboť by to nemohlo nic změnit na závěru, že napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeným způsobem do soukromého a rodinného života žalobce a neporušuje nejlepší zájem jeho nezletilých dětí tak, jak uvádí žalobce v žalobě. Žalobce nevzněl žádné námitky, z nichž by plynulo, že by nevydání povolení k trvalému pobytu (oproti stávajícímu přechodnému pobytu) nějakým způsobem zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, zejména co do možnosti vykonávat rodičovská práva k nezletilým dětem a jinak uplatňovat právo na soukromý a rodinný život. Také tyto žalobní námitky jsou proto nedůvodné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost, pod niž spadá i obrana svých rozhodnutí v soudním řízení.
47. Vzhledem k tomu, že soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nevzniklo jí ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů. Stejně tak soud neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele a ani osoba zúčastněná na řízení takové důvody netvrdila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. prosince 2024

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce